

Ne pametuj, ločuj!

RAZMISLEK O TETRAPAKU

Nekega dne sem premišljeval, kako le nastane tetrapak in kaj bi bilo, če ga ne bi odvrigel v smeti. Predstavljam si, da so najbrž najprej naredili votel kartonski kvader, ki je odporen na vodo, vanj natočili mleko in ga odpeljali v trgovino. Pozneje ga je kupila mami. Jaz sem si naredil kosmiče z mlekom, mami si je naredila kavo z mlekom, sestri vsaka svojo mlečno kavo in tetrapak je bil prazen. Če ga jaz ne bi vrgel v smeti in bi kdo ve po kakšnem naključju končal v naravi, bi ta tetrapak, če ga ne bi nihče pobral, verjetno še čez več sto let ležal tam – ne bi razpadel, ne bi se razgradil. Zato ga raje vržem v smeti.

Ko sem premišljeval o toliko porabljenih tetrapakih, sem dobil idejo, kako bi vsaj enega lahko še enkrat koristno uporabil. Kaj ko bi iz tetrapaka naredili ptičjo hišico?! Potrebujemo tetrapak od mleka ali soka, nož in vrvico. Najprej na tetrapaku po sredini vodoravno narišemo dve črti, razmak med njima je poljuben, nato režemo po črtah, ampak tetrapaka ne odrežemo do konca. Potem označeni del še izrežemo do konca, vzamemo ven ostanek, tetrapak pa napolnimo z drobtinami ali zrnjem. Na koncu izdelek še z vrvico privežemo na drevo in tako je ptičja krmilnica končana.

Luka Lavrič, 7. razred OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

Mentorica: Bogdana Mohar

